

[Chr. A. Christiansen.]

hvilken Vejlængde der her kan blive Tale om. Det forekommer mig, at der bør indsættes en Afstandsbestemmelse. Andetsteds i Lovforslaget er der en Bestemmelse, der siger, at Arbejds- og Socialministeren kan iværksætte Transportordninger. Her gælder det samme. Der maa være en Grænse for alt. Hvis det kommer til at dreje sig om større Afstande, vil der i det første Tilfælde kunne blive Tale om Vejpenge, og ved Transportordningen kan der blive Tale om, at Køretiden skal betales.

I § 6, Stk. 3, omtales i de sidste to Linier Overgangen fra Timeløn til Akkord. Der er som i den gamle Lov ansat en Træningsfrist paa 14 Dage. Denne Overgangstid er naturligvis paa sin Plads, men Bestemmelsen kan volde en Del praktiske Vanskeligheder. Hvis der f. Eks. i et Arbejdshold paa en Snes Mand, der arbejder i Akkord, skal indtræde en 4—5 nye henviste Folk, kan saa hele Holdet sættes paa Timeløn, eller kan de nye tiltrædende Folk saa ikke faa den Overgangstid, de lovmæssigt har Krav paa? Her vil vi gerne have en Tilføjelse, der kan klare Begreberne lidt.

I § 9, Stk. 3, bestemmes, hvem der skal udgøre Beskæftigelsesudvalget. Det skal bestaa af 3 Embedsmænd, Chefen for Arbejdsdepartementet, Beskæftigelsescentralens Leder og Arbejdsdirektøren, og derudover skal der være 4 Medlemmer, der udpeges henholdsvis af Ministeren for offentlige Arbejder, Ministeren for Landbrug og Fiskeri, Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund. I dette Udvalg paa 7 Medlemmer er der altsaa kun een Repræsentant for den danske Arbejderbevægelse. Det er langt fra, at jeg vil forklejne Embedsmændene, men denne Sammensætning forekommer mig lidt for ensidig. Arbejderbevægelsen har Interesse i, hvilke Arbejder der bliver indstillet til Arbejds- og Socialministeren til Udførelse med Tilskud efter denne Lov. Vi kunde tænke os en anden Sammensætning, f. Eks. en Udvidelse til 9 eller 10 Medlemmer, hvoraf de 4 eller 5 store politiske Partier hver kunde udpege 1 Medlem, og saaledes at de 2, der i Henhold til Lovforslaget skal udpeges af henholdsvis Ministeren for offentlige Arbejder og Ministeren for Landbrug og Fiskeri, udgaar. Vi er naturligvis villige ogsaa til en anden Løsning, men Arbejderbevægelsens Repræsentation bør forøges.

§ 10, Stk. 4, omhandler, hvad man kan kalde Uduelighedsattester eller maaske Umulighedsattester. Man kan ikke se bort fra, at en Afskedigelse af og til kan blive

aktuel, men der er desværre mange Mennesker, der er prægede af de haarde Aar, de har gaaet igennem. Et Menneske kan jo godt bære paa en Sygdom eller Svækkelse, uden at det kan ses paa ham, maaske ogsaa i enkelte Tilfælde uden at han selv er klar over det. Det er i sin Orden, at en formentlig uberettiget Afskedigelse kan indankes for Ministeriet inden for en Frist af 14 Dage. Men der er derefter mange praktiske Vanskeligheder. Indtil Afgørelsen falder, er alle økonomiske Hjælpekilder for en saadan Mand og hans Familie lukkede. Dette gælder for saavel Arbejdsløshedskasse som Socialkontor, saafremt han da ikke ønsker at modtage Hjælp med Fattighjælps Virkninger. Derfor vil vi gerne henstille til den højtærede Arbejds- og Socialminister, at der ogsaa ansættes en Frist for den ministerielle Afgørelse. Jeg er klar over, at dette bliver vanskeligt. Næsten alle Forskrifter peger jo nedad, men skal der gaa en længere Tid hen uden en Afgørelse af Forholdet, begaas der en Uretfærdighed, som alle Parter kun kan være interesserede i at gøre saa lille som vel muligt.

Lovforslaget indeholder ogsaa Bestemmelser, hvorefter Ministeren kan beslutte at oprette Baraklejre, hvor det drejer sig om unge henviste Arbejdere. Rent personlig synes jeg, at vi i og for sig har set Barakker nok i de sidste Aar; man har nok af dem i det danske Landskab i Dag. Men det kan jo blive nødvendigt at oprette saadanne Lejre, og i saa Fald vil jeg gerne henstille, at der ses lidt paa Arbejdsskurene paa de mindre Arbejdspladser, for de er i en Forfatning i Dag, som trodser enhver Beskrivelse; hverken de sanitære eller andre Forhold er i den Orden, som man med god Grund kan forvente de skal være.

Det er i store Træk de foreløbige Bemærkninger, vi har at gøre til Lovforslagets enkelte Paragraffer. I øvrigt finder vi, at det er lidt bagvendt og i omvendt Orden, den højtærede Arbejds- og Socialminister fremsætter sine Forslag. Vi synes, at det havde været en mere rigtig Rækkefølge først at skabe Muligheder for Beskæftigelse, hvorefter der med mere Rimelighed kunde have været talt om Regulering af Understøttelserne.

Om Lovforslaget som Helhed i Relation til den gamle Lov, saaledes som den er blevet praktiseret indtil dette Øjeblik, kan ikke siges, at det rummer større Forbedringer, selv om det skal indrømmes, at der er Tilløb dertil. Paa den anden Side er der ogsaa Ting, der er forringet. Men det værste er, at der er flere Bestemmelser, der, jfr.